

Чинники, які сприяють подоланню конфліктів і конфліктних ситуацій, мають як об'єктивний, так і суб'єктивний характер. Це передусім загальна міжнародна обстановка і зацікавленість конфліктуючих сторін у подоланні конфлікту. Це також ступінь розвитку демократії в суспільстві та усвідомлення необхідності ліквідувати причини, що призвели до конфлікту; це наявність уряду, якому довіряє народ; це здатність держави чи міжнародних структур консолідувати національні, регіональні та міжнародні політичні сили довкола програми виходу з конфлікту [4].

Зважаючи на те, що інститут мирного вирішення міжнародних конфліктів є не досить повно та детально досліджений, містить певні прогалини в наданні нормативних визначень основних понять, то доцільним є подальше дослідження теоретичних та практичних питань, пов'язаних із розглянутим інститутом в сучасному міжнародному праві [5].

Практика показує, що достатньо результативними є консервативні методи міжнародного впливу країн світових лідерів на різні військові конфлікти, що виникають у тій чи іншій частині світу. Це є силові методи впливу (гуманітарні інтервенції примушення до миру) економічний тиск на одну із сторін, що безпосередньо бере участь, чи активно підтримує одну із конфліктуючих сторін у міжнаціональному збройному конфлікті. Наприклад, силові методи впливу з боку країн коаліційної угоди зупинили ескалацію збройного протистояння в Лівії та Іраку та не дали можливості їх поширенню за межі цих держав. Однак, керівництво країн політичних гравців сучасності не завжди єдині у своїх намірах та діях щодо запобігання та врегулювання міжнаціональних конфліктів, бо все залежить від мотивації, що підтримує політичні інтереси [6].

Отже, силові методи, в першу чергу, у вигляді економічного тиску, який є суттєвим питанням кожної держави є дієвими та ефективними для вирішення міжнародних конфліктів. Вирішення міжнародного конфлікту за допомогою санкцій, економічного тиску, примушення до миру з боку інших держав є актуальним та дієвим методом, який необхідно вводити в практику та удосконалювати.

Література

1. Особливості сучасних збройних конфліктів в умовах глобалізації / *Українська національна ідея: реалії та перспективи розвитку*. 2014. Вип. 26. С. 128-133.
2. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Філософія. Політологія / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. Київ: Київський університет, 1958
3. Міжнародні конфлікти: курс лекцій / Б.В. Бернадський. Київ: ДП «Вид. дім «Персонал», 2012. 366 с.
4. *Політологія: навчальний посібник*/ М.П. Гетьманчук, В.К. Грищук, Я.Б. Турчин та ін.; За заг. ред. М.П. Гетьманчука. Київ: Знання, 2010. 415 с.
5. Малишева. – Деякі питання інституту мирного розв'язання міжнародних спорів. Харків. 2017.
6. Торош С.О. Правові механізми врегулювання міжнаціональних конфліктів: поняття та феномен / *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія «Право». 2014. № 2 (10).

Волочасва Аріна Сергіївна

студентка юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., професор Наливайко Л.Р.

(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ)

СУДОВА РЕФОРМА В УКРАЇНІ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

На сьогоднішній день в Україні триває судова реформа, яка є однією із найбільш складних, важливих і ключових реформ, які проводяться в нашій країні. Початком судової реформи, на нашу думку, є внесення змін до Конституції України (далі – КУ) 2 червня 2016 року в частині саме щодо правосуддя та до Закону України «Про судоустрій та статус суддів». В цей же рік Верховна Рада України прийняла закон щодо змін до процесуальних нормативно-правових актів, а саме Закон України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України, Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів».

Наразі питанню судової реформи в Україні приділяють дуже багато уваги, як науковці, так і практики. В своїх працях дану тему дослідження окреслили такі вчені-науковці, як: Р. Аюпова, М. Вільгушинський, С. Кравцов, Л. Летнянчин, Д. Мандичев, О. Світличний, О. Татаров, В. Татьков, Т. Федоренко, М. Шатерніков, С. Штогун та інші.

Раніше система судоустрою складалася з чотирьох інстанцій (місцевий суд, апеляційний суд, ви-

щий спеціалізований суд, Верховний суд). Зараз же система судоустрою замінена на трьохінстанційну систему: місцевий суд, апеляційний суд, Верховний суд. Зміни в цій частині повинні прискорити процес та забезпечити швидке рішення для сторін [1, с. 13]. І це є на нашу думку, позитивним перетворенням у системі судової реформи. Касаційною інстанцією відтепер є Верховний суд, який складається з п'яти палат: цивільної, господарської, кримінальної, адміністративної та Великої палати Верховного суду. Відповідно був створений новий склад суддів Верховного суду і суддів вибирали на конкурсній основі та з дуже суворими вимогами до них. Кандидати проходили анонімне тестування знань права, виконання практичного завдання, спеціальна перевірка, психологічне тестування та відкриті співбесіди [2, с. 8].

Також важливим кроком в системі судової реформи є проведення переатестації «старих» суддів та обрання нових на конкурсній основі. «Старі» судді, які хочуть залишитися в стінах суду проходять переатестацію щодо своєї компетентності, підтверджують свої знання займаній посаді, а також подають три декларації: про свій майновий стан, про майновий стан родичів та декларацію доброчесності. І лише після проведення всіх вищезазначених кроків, судді, які пройшли переатестацію залишаються на своїх займаних посадах. Якщо суддя не виявив бажання проходити переатестацію, то його звільняють з посади на підставі того, що ліквідовуються старі суди та створюються нові суди, які повністю відповідають вимогам Конституції України. Щодо тих осіб, які виявили бажання вперше стати суддею, то вони також проходять перевірку та на конкурсній основі займають відповідне місце [3, с. 660]. Дуже доречною думкою є вислів Л. Летнянчина, щодо перевірки суддів. Він зазначає, що «вимога компетентності охоплює не лише професійний аспект, а також інші аспекти – зокрема особистий, соціальний» [4]. Щодо вимог до осіб, які хочуть зайняти суддівське місце, то відповідно до Закону України «Про судоустрій та статус суддів» особа повинна бути не молодша 30 років та не старша 65 років, мати повну вищу юридичну освіту, володіти державною мовою, мати стаж у сфері права не менше 5 років, але наявність суддівського стажу не є обов'язковою вимогою [5].

Ще одним важливим кроком у проведенні судової реформи буде створення Вищої ради правосуддя, яка з'явиться у 2019 році. Ті повноваження, які належали Президенту України, Парламенту або Вищій раді юстиції перейдуть по компетентності Вищої ради правосуддя. Вона буде приймати рішення щодо призначення суддів після рекомендації Вищої кваліфікаційної комісії суддів та клопотатиме про призначення суддів перед президентом [1, с. 14].

Також реформа передбачає створення двох нових судів: Вищий антикорупційний суд та Вищий суд з питань інтелектуальної власності. Вважаємо за доцільне створення Вищого антикорупційного суду так як це є дуже важливим кроком в судовій реформі, тому що без існування такого суду неможливе подолання корупції, яка є дуже серйозною і нагальною проблемою, явищем на сьогодні та також буде здійснюватися ефективний контроль антикорупційних органів.

На початку було зазначено, що дана реформа також передбачає масштабні зміни у процесуальних актах, таких як Господарський процесуальний кодекс України, Цивільний процесуальний кодекс України, Кодекс адміністративного судочинства України та інші. Ці три кодекси з'явилися в новій редакції, в них змінився порядок судочинства, що сприяє швидкому та неупередженому розгляду справи.

Деякі зміни стосуються й виконання судових рішень. Тепер, крім державних виконавців з'явилися приватні виконавці судових рішень. І це, на нашу думку, є позитивною зміною, так як дозволяє боротися з корупцією та сприяє ефективному виконанню судових рішень.

Отже, судова реформа в нашій країні ще триває, що потребує дуже багато уточнень та доповнень в законодавчих актах. Зміни судової реформи спрямовані на забезпечення незалежності судової влади, створення чесного та справедливого суду для громадян. Тому, здійснювана судова реформа має на меті захист прав, свобод та інтересів осіб, суспільства та держави взагалі.

Література

1. Д-р Беата Панковська-Лір. Судова реформа в Україні. Реформи в Україні. Жовтень 2018 р. С. 3-41.
2. URL:http://ukraine.ahk.de/fileadmin/ahk_ukraine/Broschuere_Recht/Publikation_Reformen_2018_UA.pdf.
3. Загальні питання судової реформи в Україні. 2017 р. С. 5-55. URL: <http://ccl.org.ua/wp-content/uploads/2018/04/Sudova-reforma-1-etap.pdf>.
4. Чепурненко Я.О., Чепурненко С.О. Зміни до Конституції України в частині правосуддя як можливість перезапуску судової системи / *Молодий вчений*. 2018. № 5 (57). С. 659-661.
5. Летнянчин Л.І. Конституційна судова реформа: проблеми і перспективи / *Вісник Національної академії правових наук України*. № 3 (86). 2016. С. 194-203.
6. Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1402-VIII URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>.